

DEN SKANDINAVISKE

Winnipeg

CANADIENSAREN.

Löp. N:o 8. Ärg. 2.

WINNIPEG, MANITOBA, DEN 31 MARS 1888.

Lösnummer 5 Cts.

EMIGRANTENS KALLELSE.

"Och Herren talade till Abram: Gack utur ditt fädernesland och ifrån din slägt och ifrån din faders hus uti ett land, som jag dig visa vill." (I Mosebok XII kap.)

Detta är den första kallelsen till ett emigrantlif, som vi i läsa om. Nara nog fyratusen år hafva förflutit sedan denna kallelse var gifven, och världen har undergått många förändringar, men den kallelsen som Gud gifver emigranten i närvarande tid är i hufvudsak densamma, som Han gaf till Abram. Sättet för kallelsen är olik, men himmelske kallaren och afsigten med kallelsen äro detsamma. Det var Herren, som kallade Abram och det är Herren, som nu kallar hvarje emigrant, hvars lefnadsuppgift har blivit tydliggjord. Det var att lemna sitt fädernesland, att gå bort från sina vänner och fränder, att resa till ett okändt land och att der göra sig ett nytt hem, som Abram blef kallad. Ja, det är ganska mycket som emigranten i närvarande tid är kallad att göra. Han också har att lemna hem och fränder och sitt fädernesland, att flytta från den staden eller byn hvarest han lefvat, att kasta sin sista blick på kyrkan och boningshusen och fälten, hvilka hvilka äro honom så väl bekanta sedan hans barndom och gå bort att vistas i ett land som han aldrig sett, och att lefva der ett ovant lif arbetande tlamodigt, förhoppningsfullt, och, med Guds välsignelse, framgångsfullt till dess, då den attonen inträdä ingen människa kan arbeta, han finner sitt sista hvilorum länt bort från sina föräders. Det är detta hvartil emigranten är kallad. Och detta är påtagligen ett ingalunda ringa företag, ingen lätt uppgift; tvärtom är det något som ertordrar fast beslutsamhet, godt kurage, stort tålamod, mycken själforsakelse; något som aldrig borde företagas utan mogen överläggning och en innerlig böa om den högstes ledning.

Om då någon af eder, som läser dessa rader, tänker att utvandra, så tillåt mig, såsom en som har sett mycket af emigrantlif, bedja dig stanna och besinna noga innan du tazer det afgörande steget. Jag säger icke detta för att afråda dig från att utvandra. Jag är så fullkomligen öfvertygad, eller rättare jag vet så väl, att utvandring har medfört en oberäknelig välsignelse för tusende af våra landsmän, att jag, istället för att afråda någon som bör utvandra ifrån att göra så, tvärtom vill råda och äfven uppmana honom att göra det utan dröjsmål. Men så är frågan: bör du göra det? Och denna fråga läser sig själf för hvarje kristen menniska, sålunda: "Är det Guds vilja att jag skall emigrera? Har försynens skickelse, som utstakar vägen för hvarje menniska tydligt visat att utvandring är den lifsuppgiften, till hvilken Gud nu manar mig?" Detta synes mig vara den frågan, som du övilkorligen bör ställa till dig

sjelf, och på hvilken du borde vara beredd att gifva ett förnuftigt svar. Möjligen kan det hjälpa dig att ernä ett sådant svar genom att taga följande punkter i öfvervägande.

1:o. Har Gud gifvit det klart för dig, att du icke kan försörja dig sjelf och din familj hemma? Är utvandring en övilkorlig nödvändighet för dig? Jag menar icke en nödvändighet för att förekomma svält, ty en man, som är belåten med att endast hålla vargen från dörren, ifall han nemligen kan göra annorlunda, är knappast värd att kallas en man. Men om Gud behagar gifva en man, som lefver med detta föraktliga djur ständigt utlivand vid sin troskel, ett tillfälle att undelippa dess gap, då tror jag att det höfves honom att begagna sig af ett sådant tillfälle. Frågan för dig är, huruvida detta tillfälle erbjudes dig genom att utvandra, och, så långt du kan se genom utvandring allena, till största fördel? Om efter en noggran öfvervägning af din nuvarande ställning, hvilken ifall du skulle stanna der du är sannolikt kommer att fortära, du finner att din lott är endast något bättre än fattighjonets: Om du med dina irkomster svårigen kan göra annat än hålla själen och kroppen tillsammans; Om ingenting huru sparsamt du än hushållar, blir öfver af dina inkomster att åsidosättas för sjukdoms- och olyckstillfällena; Om du icke har någon annan utväg för ålderdomen än fattighuset eller församlingens allmosor, då är din pligt tydlig. Nödvändigheten uppmanar dig att förbättra din ställning, om Gud gifver dig kraft dertill. Jag kan icke tro att det är vår Himmelske Faders vilja, att någon af Hans barn skall lefva och årligt och ständaktigt arbeta i sitt anletes svett för ingenting mera än ett halft mål mat eller för intet bättre emellan honom och svält under sjukdom mer på gamla dagar än tiggeri eller fattighuset. Detta, säger jag, kan jag icke tro vara Guds vilja, ty när han sänder armar att arbeta och munnar att föda, sänder han också arbete för arbetaren och mat för den hungrige. Han har så skapat världen och så regerar densamma, att det finnes rum nog och bröd nog för hela hans familj, om icke i en så i en annan del. Om, således, du icke kan reda dig väl i ditt fädernesland; Om du finner, att du icke kan, huru flitigt du sträfvar, få ditt uppehälle och kan undvika skuldsättning der du nu är, då är det tydligt att, om du har en någonsånär god förhoppning om att kunna göra det bättre i ett annat land, Herren manar dig att gå till detta land; och du må draga åstund i den lugna öfvertygelsen att du, likasom Abram, ålyder den Himmelske rösten.

2:o. Men en annan fråga måste göras och besvaras innan du beslutar dig för att utvandring är för dig en skyldighet, och det är denna: Har Gud behogat göra dig lämplig för ett sådant företag? Det är icke hvarje människa som är lämplig för ett emigrantlif. En sjuklig människa är icke, en svag människa är icke, en gammal människa är icke, en modlös människa är icke. Men är du frisk och stark, ung och lifskraftig, modig och fortrostatsfull, då besitter du några af de egenskaper, som erfordras hos en emigrant. Några — ty det finnes många andra lika nödvändiga. Vilja att sätta sig in i ett främmande lands förhållanden, beredvillighet att genast taga fatt i hvad slags arbete som helst, der arbete kan erhållas; förmågsamhet med en liten början och tålmod under modor och motgångar äro nödvändiga för en emigrants framgång. Men om du deremot är envis böjd att fasthålla din egen värd att göra saker och ting, om du är för stolt eller för lat att taga i hand med hvad som helst som kan förekomma; om du icke känner dig lycklig anständerdes än i en stad och ibland en massa folk; om du förargas och rasar och är missheliten emedan du blott kan erhålla låg betalning och måste underkasta dig många besvärigheter till att börja med, då har du icke erhållit någon kallelse att emigrera. Det var aldrig meningen att du skulle fara till ett nytt bistert land. För all del stanna kvar du är och gör der det bästa du kan. Det är tydligen din kallelse.

3:o. Ingen människa, som skyr hårdt arbete, har kallelse att emigrera. Lyckan kan man icke finna uti en koloni på lätta vilkor. Det är ett stort misstag angående denna sak. Dels tillfölje af de alltför ljusa färgerna hvarmed en utvandrars lif har blivit utmålad, och dels, om icke hufvudsakligen, genom brist på en allvarig eftertanke angående hela ämnet, har det blivit en vidtutspredd tro, att en emigrant fortjenar sina penningar lättare än hemma. Detta är ett stort misstag. Från hvad jag har sett, är jag säker på att, för det mesta, personer som göra det godt i en koloni måste arbeta hårdare än de flesta hafva gjort i deras fädernesland. Fördelen som erbjudes en emigrant består icke i kortare arbetstid eller lättare arbete, utan i utsigten om att erhålla beständigt arbete, högre betalning och att ett möjligt beroende. Lata personer äro allestädes odugliga, men i ett nytt land äro de, om möjligt, ännu mera odugliga. Men det finnes personer, som, utan att egentligen vara lata, dock hafva föga lust för arbete. De arbeta endast emedan de äro tvungna, och skulle gerna vilja förvandla livet till en enda lång helgedag, om de kunde. Sådana personer må icke inbilla sig att de hafva någon kallelse att emigrera. De kunna förbättra hvarken sin egen eller sin familjs ställning genom att göra så. De kunna möjligen hålla sitt hufvud ofvan vattnet, men detta är allt; och som de kunna göra detsamma hemma, är det föga värdt att resa tusentals mil för att göra ingenting mera. Framför allt äro sådana personer fullkomli-

gen olämpliga i busken eller skogen. Att arbeta bittida och sent, hårdt och länge är hvarje mans lott som skall draga verklig nytta af sina ett eller tvåhundra acres af ouppodladt land i ett nytt settlement.

(Forts.)

Tapper landsman.

För den mest öföfvärgna tapperhet utmärkte sig löjtnanten, frih. Åkerhielm, för hvilken understöd af danska statskassan nyl. begärts på grund af de allvarsamma blesyrer han erhöi vid försvaret af Dybbellstälningen år 1864. En af hans gamle stridskamrater lemna följande närmare underrättelser om den tappra svensken, hvilken för närvarande lefver sjuk och i svår misere i Chicago.

Han var med den 18 April, den siste på skansen nr 4. Preussarne uppfordrade honom att gifva sig, men den jettestärke svensken med sitt blonda helskägg, sin uppnåa och sina af stridslust lågande ögon ropade "nej." Först höll han fienderna på afstånd med sabeln och grep derpå en bajonett, som han rände i lifvet på en framstormande preussare. Men öfvermakten var för stor. För ett väldigt kolslag i hufvudet störtade han till marken, och så var han preussarnes fånge. De kallade honom "der tolle Schwede."

Tjuo år senare träffade honom meddelaren i Fritz Franzens bok- och vaxel-, snus- och tobaksaffär, Milwaukee ave. nr 224 i Chicago. Utanför på gatan höll en tungt lastad arbetare. En stor, ståtlig karl steg ifrån med famnen full af packor. Ett par ord vaxlades, och så bjöd honom Franzén en cigarr och sade:

— Let us go around the corner and take something, baron!

— Well!

Vid återkomsten sade Franzén: — Det var en gammal krigskamrat, en svensk frivillig, baron Åkerhielm. Han var en ren djefvul att slå, men blef sårad den 18 April. Nu kör han omkring i staden med varor för Simon Bros. Det är en smula knäbert för honom; men annars är han en praktig karl. Då han kommer hit, tjocka vi alltid ett glas för gammalt kamratskap.

I Simon Bros' packhuskarl skulle jag icke hafva igenkänt den lefnadsglade, elegante, unge löjtnanten från 1864. Dräkten var mer än tarflig, skägget gråsprängt och anletsdragen slappa. Han hade Åldrats, men hans kämpagestat var oböjd.

UTLANDET.

ÖSTERRIKE-UNGARN. Öfversvämningsarna i Ungarn antaga allt större dimensioner. Hundratal hus ha bortförts af vattnet, och

många människor och kreatur ha omkommit. Äfven från Kroatien ingå underrättelser om stora öfversvämnningar med ty åtföljande förlust af lif och egendom. Mycken nöd råder öfverallt bland befolkningen, och tusentals människor hotas med hungersnöden. Myndigheterna ha dock redan vidtagit åtgärder för nödens lindrande, och penningsamlingar pågå för närvarande inom Wien för de nödställes räknung.

TYSKLAND. Den afidne kejsarens testamente, hvilket är upprättadt 1870, visar, att hans privatförmögenhet uppgick till \$12,500,000. Största delen häraf tillfaller den s. k. kronskatten, och resten skall delas mellan enke-kejsarinnan, kejsar Fredrik och storhertiginnan af Baden.

FRANKRIKE. Såsom förut omnämts, dömdes nyligen Wilson, förre pres. Grevys svärson, till fängelse och böter, emedan han befunnits hafva varit invecklad i den bekanta ordensskandalen. Appellationsdomstolen i Paris, inför hvilken målet sedermera drogs, har nu upphävt underrättens dom och försatt Wilson på fri fot. — General Bounalger har, på tillkyndelse af franske krigsministern, af president Carnot afskedats för insubordinationssbrott.

Hvarjehanda.

Drexel, en af bankirkungarna i New York, har aflidit.

Mrs John B. Finch är nu i New York för att afsluta kontrakt angående utgifvandet af sin mans biograf.

Local option-valen i Michigan äro nu afslutade. Oscoda var det 34de countiet, som gick för prohibition.

Prof Samuel Dickie, ordföranden i den nationella prohibitions-kommitteen, yttrade nyligen på ett större sammankommande i Central Music Hall, New York, att prohibition vore den enda verkliga nationalfrågan, som föreläge folket till afgörande. Denna fråga, sade han, erbjuder samma skäl och argumenter på hvarje fot af landet i Unionen. Prohibition förböd icke, det medgaf han; och för den orsaks skull måste den läggas i händerna på män, som ville och kunde göra den respekterad och efterföljd. Efter föredragets slut utmanade han hvar och en af de närvarande att med honom diskutera frågan om omöjligheten af att på samma gång vara en prohibitionist och tillhöra något af de stora politiska partierna.